

1.

Prasidėja viskas iš tikrųjų gerokai anksčiau. Bet lygiai taip pat galėčiau sakyti, ka viskas prasidėja i tą vakarą, kai jau porą dienų buvau grįžęs iš Vica.

Kažkur dešimt, gal puse vienuolikas. Nesvarbu. Bet kokiu atveju žiauriai šalt, vėjas kand, Šumertalis. Lapkritis. I mana širdis sunki kaip sens, permirkęs skudurs.

Aš traukiu į *Mezoną* kavos su pagerinimu.

Kaliūzes šaibas jau prašvestas taip, ka aš i neatsimenu, kaip i kur. Tai va, tuščiom kišenėm, o kavos su pagerinimu kokiu žiauriai reik', nu i poros chebrantų, poros balsų.

Tai va, kišenėj vėjas, tik pora cigariukų i šiek tiek smulkių. Ne paskutinioji da, bet jau beveik. Laukiu da, kol toks tips skolą gražins. O tu pabandyk, išeik iš kaliūzes i papasakok kam nors, ka tau kai kas skolings šaibų, tik va daba biški su jom prasčiau. Niekam neįdomu.

Tai va, atvarau į *Mezoną*, užsisakau kavos su pagerinimu, o tada Regula manęs klaus', a turiu iš ko sumokėt'.

Neblogs klausims, kai gerai pagalvoji.

Tik nereik' čia cirkų, Rega, būk gera, pirma atnešk, sakau jai, tada matysme.

Liežuvis tava kai visad be kaula, saka ji i atneš.

Neįmušiau, saka ji i žiūr' i mane taip, net nemoku pasakyti, kažkaip kitaip negu visada, iš akių sprendžiu tipo pasiilgus, a kažką. Nežinau, kaip kitiem, bet man, kai mane va taip tokias moterys kaip Rega nužiūr', tai kažkaip šilda iki pat paširdžių.

Ačiū, Rega, maladiec tu. Gražinsiu tau su kaupiu.

Baik tu čia vieną kartą su sava amžiniais bajoriukais, saka ji, i nepriprask prie to, saka, nes jeigu Pežas sužinos, ka neįmušiau

tos pagerintos kavos, kils vėjas. Tu gi pats žinai, koks Pežas gal' būt', a ne

Ji maladiec, Regula, ją galima pagirt', ji mus prižiūr', ji saka sau, to aš nemušiu, vis tiek turbūt nieks nepastebės, o restorana savininks, Pežas, tas tai tikrai paskutinis pastebėtu, o Varatarius gaus sava pagerintą kavą i baigta.

Man jau seniai aišku, ka Regula yr geros širdies. Bet vieną vakarą ji pradėja man patikt' i iš kitos puses.

Nu čia šiaip jau visiškai rimts bajeris: tu pažįsti moterį metų metais i neturi jokių minčių, i staiga tik pyst i žiūri, ka ji kažką tur'. Taip, kažką tur', i tave tas sujaudin. I staiga ji tau patink. Nežinau, kas čia galėtų paaiškint'. Man tai čia nemažai klaustukų buva, tą vakarą. Rimtai. Bet tą vakarą ramybes man nedave da viens klausims: o a galėtų taip nutikt', ka Regula i aš kada nors gyvenime būsme pora?

Bet staiga visi klausimai dinga i lika tik viens:

Klausyk, Regula, sakau, o negalėčiau aš tavęs paprašyt' mažos paslaugos, a? Galėtum iki pirmadienia pidisoka paskolint'? Žinai, man čia kai katrie da nemažai skolingi, bet va daba kišenės tuščias, visa problema įsivaizduojamoj pelna apskaitoj, suprantai, ką aš turiu galvoj.

Ji vėl i mane žiūr'. Aš tipo nepasikeičiau Vicvyly, saka, kas galėja pagalvot', aš juk ten beveik metus praleidau, nes kai klausas manęs, aš tipo toks pat pliurpals kaip i anksčiau.

Tik nepradėk vėl čia su sava litanijom, Rega. Tu nieka apie tai nesupranti. I nežinai nieka nei apie mane, nei apie Vicvyly. I gerai. Džiaukis. O dėl šaibų – aš nenoriu čia kaip koks elgeta kaulyt', o iš tavęs tai jau tikrai ne, bet tu nusprendi, arba turi pidisoka, arba jeigu ne, aš ko nors kita paklausiu. I vsio.

Tada ji man dave pidisoka, sulankstyta, i be jokių komentarų įkiša ji man i marškinių kišene. Paėmiau jos ranką, pabučiavau i riešą, tipo, jeigu daba nereiktų tau dirbt', iškart veduos namo i patvarkau blemba rimtai, Rega, padaryčiau tave laiminga.

Bet tu rimtai priplaukęs šūdmalys, saka man i šypsos, aš irgi biški krizenu. Kažkaip čiotkai buva vėl pažvengt', rimtai. Senokai kažkaip nežvengiau, ko tais progu nelabai buva, rimtai.

Kai kava buva išgaravus su visu pagerinimu, nuvariau i ispanų kabaką priešais, pažiesiu, galvoju, gal tie da ko valgo-

ma tur'. I turėja, nors buva jau vėlu. Pako pakepe man žuvies, pašilde ryžių i buva pats tas.

Klaus', kur buvau dingęs, tipo nemačiau dachuja laika.

Galeroj blyn, sakau, Alkatrase, i rodau pirštais grotas prieš nosį.

Tas linktelėja sava didele galva i kreivai šyptelėja. Jie čia ispanų kabake normalūs, tuos reikalus išmana, suprant, kada klausinėt', o kada geriau patylėt'.

Klausyk, Pako, gal kartais matei Uolį a Martą? Ne? Ką, nebeužein? Nieka tokia. Bet gerai, tie ryžiai, čiki, gerai jūs čia šeriat, chebra, rimtai.

Gracias, Quíper, saka jis. *Quíper* kilęs iš *Keeper*, i reišk' tą patį kaip i varatarius, tik ispaniškai. Ačiū, perduosiu virėjams, saka i pastata vyna, įpil tokia stambia ranka, taip ramiai, iš lėta, iškart man mana tėvą primen, tas irgi su pričiūdais buva, bet kartais jo rankas irgi buva tokias ramias. Tai va, siurbčioju daba raudoną vynelį iš Navaros, tą geresnį. Nors jeigu būč' galėjęs rinktis, tai jau geriau šaukštelį ruda būč' susileidęs. Bet sykiu buva aišku, ka reik' rīšt' su tuo sumautu kaifu i su visais šūdais. Čia gi kiekvienam lopui aišku – negali pastoviai visą gyvenimą lakstyt' nuo dozes prie dozes, laukt' visą laiką, kol tau pystels kibire ant pečių žaibs koks, o per venas žiemos vidury pradės traukt' vasaras karščių vėjs.

Tai sakai Uolia nematei. Aš biški jo ieškau, porą klausimų turiu, rimtų.

Ne, nemačiau, saka Pako, seniai nemačiau, kokią savaite, o gal i daugiau. Vargšas tas Uolis. Problemų, atroda, ten tur'.

Nepykiat, bet Uolis tai yr pajacas konkretus. Aš, aišku, nesakau to Pakui, čia jau tegu liek tarp manęs i manęs, niekam aš to nesakysiu, Uoliui irgi. Bet užknis tokie tai žiauriai, su tokiais pusgalviais normaliai niekaip nesusitarsi. Išvis niekaip.

Gerai, jis man tą butą sušaude, gerai, pripažįstu, nes tą chatą aš per jį gavau, nes jo papaša ten kažkokių ryšių savivaldybėj tur', a kažkur ten, ką aš žinau.

Bet tai *sorry*, chata tai ne Uoliui priklausa, aš nuomą moku, ačiū, Uoli, dėkui, rimtai, iš visos širdies ačiū, kaip ten toj dainoj... ačiūūū tau... bet čia nieka bendra su reikalais tarp mūsų. Jeigu tu bičui pažadi, babkes bus tada i tada, atsibašliuosme, tai tu i atsibašliuoji tada i tada, nu arba zvaniji,

arba susirandi, nu kažkaip sakai tipo normaliai, sutvarkysme tą reikalą, nu ką aš žinau, bet tai ne taip blemba pyst i dingsti iš horizonta.

Pasižiejau į laikrodį, pakabinę jie ji ten viršuj, šalia to Madrida *Real*a vimpiliuka, ant balkia, prie katro da kažkokias neones prisabačintas... Puse dvylikas. Nu ką, da viena Veterana, Varatariau, i namo. Bet ors tai... Klausyk, Pakai, da brendžia, biški daugiau įpilk, a. Žiauriai šalt lauke.

Kažkaip įdomiai, penktadienia vakars, o pas ispaną beveik tuščia. Pora stala futbolą mušinėj, pora senolių kažką tarpusavy bazarin, i vsio. I aš, tipo laukiu kažko.

Seni, nu, pajudink subinę, kažką turi daryt', čia pats sau sakau i da brendžiuka paprašau. Gerai, ka Regula man tą pidisoką dave. Kai žinai, ka piniginėj kažkas yr, visai kits žmogus. Bet jeigu aš to Uolia greit nepagausiu, pagalvojau, turės Regula biški pakentėt', kol gražinsiu.

Nu i kai aš apie Regulą taip va pradėjau galvot', tik jaučiu, ka ašaros ble pasileida. Ką aš žinau iš kur, bet tai kažkaip ne fengšui, sėdžiu viens prie stala i ašaras kaip pupas.

Ė, Varatariau, norėtume jau užsidaryt'!

Čia Paka žmona. Jeigu koks reikals a kas, tai ji čia visad žiūr', ka tvarka būtų. Pako tai minkšts, jau reik' užsidaryt', o jis negal' pasakyt'. O žmona tai liuosiai.

Nusišluostau ašaras, tipo uždegims, sumoku i varau, namų link kažkur. Bet ne tiesiai, galvoju, da greit pro *Mezoną* prasuksiu, pažiesiu, gal Regula jau baige. Surūkiau da vieną kieme, kur galines durys, jeigu ką, tai ji pro ten turėtų išeit'. Kabake šviesas da dege. Fainiai būtų da ją pamatyt', galvoju. Stoviu po tokiu stogu, tamsu. Nuo gatves manęs nieks nemata, i iš mašinų aikšteles irgi ne, gerai. Nes Budis jos irgi lauke, Budis buva jos chachalis, oficialus. Budis paimdava Regulą iš darba, nes čia tipo jeigu turi mergą, dirbančią kabake, tai čia taip reik', ka tikrai normaliai namo pareitų, saugai tipo. Ypač jeigu ji dirb tokioj vietoj kaip *Mezons*, kur pilna tokių bandiūgų kaip aš i da baiesnių.

Maladiec, Budi, sveikinu, viską tu čia valdai, kontroliuoji, mašiną, mergą, Budi, i pričioskę sava kontroliuoji, krauja spaudimą, tu čia viršininks, Budi, stopudovai, čempinjons, ji yr tava,

ji *pod kontrolem*, maladiec, maladiec, Budi, pizduks blemba, i nusispjaunu ant žemes.

Aš tada ten nieka neturėjau, nei pretenzijų, nei jokių šansų, nei pinigų, išvis nieka. Šiaip galvojau pasitrinsiu aplink, tipo netyčia, jeigu ji išein, aš i sakau: o, žiek, Regula, gers. Irgi namo? O kur tu gyveni? Tai davai, palydėsiu. Ne, ne, visai pakeliui man, jo, isivaiduok, rimtai, nieka tokia. Aš kaip tik i tą pusę.

O tada beeinant mums būč' taip tipo paslaptinai tylėjes. Dažniausiai suveik'. Ypač jeigu merga visą dieną sukos kabake, tai nereik' jai puse pirmos naktį da sukt' smegenis. Tada turi sugebėt' biški patylėt', paklaustyt', jeigu ji ką saka, net jeigu nieka tokia nepasakoj. O paskui prie namų apkabini, bučiuks i žanda, paskui da viens, o jau visai ant gala palaikai pusę sekundes, tiesiog biški ilgiau negu reiktų. I viskas, dingsti. Paskui atsisuki i da taip trumpai pamojuoji.

Būč' taip i padaręs, ka ji primestu, žinai, tas Varatariaus visai normalus, švarus bachūrs. Metus kaliūzėj prasimurkde, šaibu netur', bet stiliuką prilaika. I kode jis taip užlaike ant gala bučiuodams. Nu jo, man atroda, ka užlaike. Tipo, norėja ilgiau bučiuotis. A kaip?

Va taip turėtų galvot' tokia kaip Regula. Va tokias mintys kurį laiką galėtų ją džiugint'.

Bet čia aš taip galvojau, o ten toliau prietemoj patiuninguotoj Celikoj tarčialin Budis, pasileides garsą vos ne ant visos katuškes, i da šildymą turbūt atsikusęs.

O aš čia blemba ant to kampa stipau kaip šuva koks be jokia tolka i be jokia muzona.

O, Varatariau, zdarov, kaip yra? Nu tai ką čia dirbi? Lauki plaučių uždegima, a? Čia aš su savim pašnekėjau i nušoliavau namo, kai visad – viens pats.